

INTÉZMÉNYI AKKREDITÁCIÓS ELJÁRÁS

2007/2008

Második akkreditációs értékelés

BUDAPESTI CORVINUS EGYETEM

AKKREDITÁCIÓS JELENTÉS

2008/7/VIII/2. számú plénumhatározat

2008. október 3.

Bevezetés

A Magyar Felsőoktatási Akkreditációs Bizottság megbízása alapján a Budapesti Corvinus Egyetemet akkreditációs Látogató Bizottság kereste fel 2008. április 2-4 között. A Látogató bizottság elnöke Bélyácz Iván egyetemi tanár (PTE) volt, tagjai pedig Muraközy László egyetemi docens (DE), Nagy Aladár egyetemi tanár (ME), Szabó Gábor egyetemi tanár (DE), Veress Gábor egyetemi tanár (PE), Kiss Katalin egyetemi hallgató (HÖOK).

A Budapesti Corvinus Egyetem illetékesei a Látogató Bizottság munkáját minden tekintetben hatékonyan segítették, a látogatást minden részletre kiterjedően példás gondossággal előkészítették, s a látogatás során a tapasztalatszerzéshez korrekten ideális körülményeket teremtettek. A Látogató Bizottság munkamegosztást alkalmazva végezte a tájékozódást, s a rendelkezésre álló idő alatt hatékony vizsgálódásra nyílt alkalom.

Az akkreditációs látogatást megelőzően a Budapesti Corvinus Egyetem illetékesei 10 kötetben rendelkezésre bocsátották az önértékelés eredményeit, s azokat a Látogató Bizottság tagjai tanulmányozhatták.

Az alábbiakban megfogalmazott akkreditációs jelentés egyaránt tükrözi az önértékelési kötetekben foglalt tapasztalatokat és a látogatás során nyert benyomásokat. A Látogató Bizottság a jelentés megfogalmazásakor kiegyensúlyozottságra törekedett, azaz az eredmények számbavétele mellett konstruktív kritikát is megfogalmazott.

Az akkreditációs jelentés az alábbi szerkezetben összegzi a látogatás során szerzett tapasztalatokat:

- Akkreditációs minősítés
- Egyetemi szervezeti kérdések
- Stratégiai jövőkép
- Oktatás, kutatás, szaktanácsadás
- Egyetemi erőforrások kihasználtsága és fejlesztése
- A minőségbiztosítási rendszer működése
- Funkcionális területek vizsgálata
- Kar-specifikus megjegyzések

1. Akkreditációs minősítés

Akkreditációs minősítés: A BUDAPESTI CORVINUS EGYETEM AKKREDITÁLHATÓ	A
---	----------

Az akkreditációs minősítés indoklása

A felsőoktatásról szóló 2005. évi CXXXIX. tv. vonatkozó §-i , illetve a MAB akkreditációs követelményei alapján a **BUDAPESTI CORVINUS EGYETEM EGYETEMKÉNT AKKREDITÁLHATÓ**, mert

- 5 képzési területen, 22 szakon folytat alap-, és 22 szakon mesterképzést, továbbá 2 tudományterületen, 8 doktori iskolában jogosult doktori képzésre és doktori fokozat odaítélésére.
- Rendelkezik a feladatai ellátásához szükséges állandó kutatói, oktatói karral;
- Az alaptevékenységének ellátásához szükséges valamennyi oktatót és kutatót közalkalmazotti jogviszony keretében foglalkoztatja;
- Az oktatók, kutatók 63,3%-ának van tudományos fokozata.
- Rendelkezik a képzéshez és a tudományos kutatáshoz szükséges tárgyi feltételekkel (megfelelő épületekkel – bennük a funkciók teljesítésére alkalmas szervezetszerű terekkel; intézményi könyvtárral, informatikai háttérrel – megfelelő hozzáférésekkel, laboratóriummal, kísérleti és gyakorlóhelyekkel, műszerekkel, nyersanyagokkal és más eszközökkel, valamint kollégiumi férőhelyekkel, sport és kulturális létesítményekkel, diákétkezési lehetőségekkel, további szükséges szociális-ellátó eszközparkkal).

A Magyar Felsőoktatási Akkreditációs Bizottság az egyetemi és kari önértékelési dokumentumokra, valamint a bizottsági látogatás során szerzett közvetlen tapasztalatokra támaszkodva arra a következtetésre jutott, hogy a Budapesti Corvinus Egyetem akkreditálható.

A Bizottság a rendelkezésére álló ismeretek alapján meggyőződhetett arról, hogy a kétlépcsős integráció eredményeként létrejött hétkarú egyetem irányító és döntéshozó szervei létrejöttek és rendeltetésszerűen működnek. Az egyetemen összességében és részleteiben magas színvonalú oktató- és kutatómunka folyik, amelynek megfelelő keretét adja a kiépített minőségbiztosítási rendszer. Az egyetem és a karok többsége hiteles stratégiai jövőképpel rendelkezik, amelynek folyamatos aktualizálása elkerülhetetlenül fontos, igazodva a külső környezet állandóan változó feltételeihez. A stratégiai célok megvalósításához és az egyetem tartós stabilitásának biztosításához az egyetem rövidebb és hosszabb távon egyaránt rendelkezik a szükséges emberi és anyagi erőforrásokkal.

2. Egyetemi szervezeti kérdések

A Budapesti Corvinus Egyetem a hazai felsőoktatás sajátos szint képviselő intézménye, amely többlépcsős integráció eredményeként alakult ki. Első lépésben az Államigazgatási Főiskola szervezetenként csatlakozott a Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetemhez, majd a volt Kertészeti és Élelmiszeripari Egyetem karainak a Szent István Egyetemből kiválása és csatlakozása a Budapesti Közgazdaságtudományi és Államigazgatási Egyetemhez kialakította a Budapesti Corvinus Egyetem hétkarú szervezetét. Ennek a megszokottól eltérő integrációnak az eredményeként nem universitas jellegű, széles választékú és sokprofilú egyetemi szervezet jött létre, hanem olyan struktúra, amelynek minden egyes fakultása lényegében másutt nem található, egyedi képzési-kutatási szervezeti egységnek tekinthető.

A Budapesti Corvinus Egyetem a következő karokból épül fel:

- Élelmiszertudományi Kar
- Gazdálkodástudományi Kar
- Kertészettudományi Kar
- Közgazdaságtudományi Kar
- Közgazgatástudományi Kar
- Tájépítészeti Kar
- Társadalomtudományi Kar

Az egyetemet alkotó karok oktatási és kutatási profiljának egyedisége sajátosan érinti az egyetem egészének integrációs folyamatát. Az universitas jellegű szervezeti struktúráktól eltérően itt nem volt szükség tanszéki és tantárgyi konszolidációra, a párhuzamosságok kiiktatására, inkább az egyetemi folyamatok integrálása merült fel feladatként. A kialakult egyetemi integrált szervezet életképesnek bizonyult: az egyetemi felső szintű irányítás, a döntéshozatal és a gazdálkodás intézményei integráltan működnek, s kifelé egységes irányítási képződményként jelenik meg az egyetem.

Mindenképpen helyesnek kell tartanunk, hogy az oktatási-kutatási integrációra csak ott történik törekvés, ahol ennek megvannak a természetes kapcsolódáson nyugvó alapjai. Fontos eredmény, hogy nem voltak – kétes eredménnyel járó – erőltetett integrálási kísérletek. Az integráció életképességének alapfeltétele, hogy a pesti campus és a budai campusok között kölcsönös bizalom alapuló, eredményes együttműködés alakult ki, s hogy nincsenek sem működési- sem érdekkonfliktusok. A hétkarú egyetemi szervezet makro-szerkezete nem akadály, hanem inkább segítője a minőségi oktató- és kutatómunkának.

Az egyetemi vezetés önértékelési dokumentumaiban természetes távlati igényként jelenik meg a karközi oktatási és kutatási integráció, ez a cél azonban kevésbé hangsúlyos a karok önértékelésében. Az egyetem hosszabb távú céljait tekintve aligha kétséges a multidiszciplináris együttműködés fontossága, ám az érdemi és eredményes kooperációhoz az is szükséges, hogy azt a karok is akarják munkálni a kölcsönös előnyök ígéretének felismerésével. Néhány, sporadikusan elszórt területen felismerték a karközi együttműködés jelentőségét, ám az így létrejövő szinergikus hatások tudatosulása igazán csak kevés számú ponton történt.

A végbement szervezeti-működési integrálódás sajátos terméke a döntéshozatali rendszer ambivalens megítélése az oktatói és alkalmazotti elégedettségi vizsgálatokban. Az egyetemet alkotó karok profiljának egyedisége folytán a tanszéki-intézeti-kari-egyetemi hierarchiában a vezető erő „fölfelé gyengülő”, azaz a szenátusi döntéshozatal rendszerét még az egyetemi vezetés is formálisnak ítéli. Az egyetemi szervezeti hierarchiában a kari szint tekinthető erősnek, ami azzal a következménnyel is jár, hogy a karon belüli szervezeti tagozódásban a

hagyományoknak, s a karon belüli erőviszonyoknak van döntő súlya, s nincs törekvés egyetemi viszonylatban végbemenő egységesítésre. A hétkarú egyetemi szervezetet létrehozó integrációnak bizonyára nagy szerepe volt a karok szervezeti erejének növekedésében, aminek a kari egység az egyik magyarázata. Határozott fogalmazással megállapítható, hogy a karok döntési-kezdeményezési potenciálja az egyetemi vezetési szint rovására erősödött meg; ugyanakkor az is látható, hogy a karok többsége esetében a kart alkotó tanszékek/intézetek java része szintén erősnek ítéhető. Ezt erősíti az a tapasztalat, hogy az elégedettség-vizsgálatok eredményei a legmagasabb pontszámokat az intézeti-tanszéki szinten jelzik.

A Bizottság különös érdeklődéssel fordult a mikro-szervezeti rendszer szövevényességének megértése felé. Önmagában a tanszék vagy intézet választása szervezeti alapegységként vezethet hatékony és eredménytelen működéshez is, így a két szervezeti forma egyenértékűnek tekinthető. A szervezeti rendszert az teszi szövevényessé, s helyenként áttekinthetetlenné is, hogy mikro-szinten eme alapformákon belül, vagy azok mellett léteznek tanszéki csoportok, projektszervezetek, s központok is. A túltagolt szervezeti rendszer fő problémája az oktatói követelmények egyértelmű megfogalmazásához vagy annak hiányához kötődik. A tanszék vagy intézet esetében a követelményállítást nem ütközik nehézségbe, ám a projektszervezet vagy a kutatási központ esetében még inkább nem határozható meg egyértelműen az alkalmaztatási feltételek – például a szükséges tudományos minősítés elvárhatósága. A karokon belüli szervezeti túltagoltságra jellemző, hogy a Gazdálkodástudományi Karon belül 45 szervezeti egység van, a Társadalomtudományi Kart 4 intézet alkotja (intézeti tanszékek nincsenek), ám emellett 38 kutatási központot is felsorolnak a szervezeti rendszerben úgy, hogy a kar összes oktatóinak száma 81 fő. Az egyetem egyes karainak túltagolt és szövevényes szervezeti felépítését a különböző egységekben működő oktatók adottságként tekintik, azt nem kifogásolják, ám arról az akkreditációs látogatás során nem győződünk meg, hogy a szerteágazó szervezeti felépítés a minőségi oktató- és kutatómunka szolgálatában lenne.

A fentebb leírt szervezeti sajátosságok ismeretében kedvező körülménynek tekinthetjük azt, hogy az integrált egyetemi szervezet egyetlen alkotó intézménye sem törekszik erőn alapuló dominanciára, mindegyik kar elfogadta az integráció tényét, s a campusok közötti kölcsönös bizalom alap lehet a budai campusok infrastruktúrájának szintre hozásához. Éppen a kari oktatási-kutatási profilok karakteres különbözősége nyitott utat a karokon belüli atomizálódás előtt. Egyetlen ponton természetesen – különösen a jövőben – okozhat gondot a szervezeti széttagoltság, mégpedig az egységesnek szánt egyetemi stratégia megvalósítása során. Az egyetemi önértékelési dokumentum elkészítésekor nem tudatosult kellően, hogy az általános egyetemi célok mást és mást jelenthetnek, és jelentenek a különböző karokon.

A felsőoktatásban elkezdett és eddig realizált Bologna-folyamat hátrányosan érinti a karközi oktatási kooperáció esélyeit. A diszciplináris bezárkózás akadályozza egyes szakok indítását, s ez által mérsékli még a természetes kapcsolódásokra építhető karközi együttműködés lehetőségét is. Az alapképzési idő lerövidülése, s a kínált oktatási szolgáltatások iránti kereslet emiatt bekövetkező mérséklődése karok közötti konfliktushoz vezetett, amit a mesterképzési akkreditáció valószínűleg oldani fog (a Közgazdaságtudományi és a Gazdálkodástudományi Kar érdekellentéte példa lehet erre).

Az egyetemi vezetés a kettős integráció lezajlása után az egyetlen hatékonyan járható utat választotta az egyetemi szervezet működtetésével kapcsolatban: a karok érdekbeszámításán alapuló pragmatikus megoldást. Az ismétlődő konfliktusok elkerülése érdekében egyetemi szinten csak a legfontosabb közös funkciókat gyakorolják, meghagyva a karok nagyfokú önállóságát. A karok döntési-működési önállóságának növelése azon a reális felismerésen alapult, hogy a természetes oktatási-kutatási integrációs lehetőségek hiányában nincs értelme

erőltetett és céltalan integrálásnak. Ebben az értelemben az integráció adta előnyök kihasználásában nem születtek látványos eredmények. Ez természetesen nem jelenti a szenátusi döntéshozatal degradálásának elfogadását. Mivel az integrált egyetemi döntési-irányítási szervezet minden fontos intézményét létrehozták, a jövőben - ezek érdemi irányító szerepét biztosítva -, tartalommal szükséges megtölteni a rendelkezésre álló szervezeti-intézményi kereteket. Az egyetemi vezetés stratégiai elgondolásai csak akkor valósulhatnak meg, ha a karok hosszabb távú törekvései egymáshoz konvergálnak a ma helyenként érzékelhető széttartó tendenciákkal szemben.

3. Stratégiai jövőkép

Az egyetemi vezetés az egész intézményt átfogó önértékelésben ambiciózus stratégiai jövőképet fogalmazott meg, amelynek egyszerre célja az egyetemi tevékenység nemzetköziesítése, a kutató egyetemmé válás és a mesterképzésbeli piacvezető szerep elérése. Eme nagyívű törekvések realitásához nem fér kétség, az egyetem legtágabb értelemben vett képességei és erőforrásai ehhez megfelelő alapot nyújtanak, nyitott kérdés csupán a megjelölt célok elérésének időtávja. Józan és mértéktartó egyetemi vélemények szerint, e célok reálisan csak hosszabb távon érhetők el. Miközben a Bizottság nem vitatja a becsvágyó célok realitását, ugyanakkor szükségesnek tartja árnyalni az e célok eléréséhez szükséges feltételek ügyét.

Az egyetemi működés nemzetköziesítése reális cél, amelynek értékeléséhez feltétlenül szükség van a mai állapot elfogulatlan minősítésére. A nemzetköziesítés egyszerre jelenti az intézményi oktató-kutató munka folyamatos nemzetközi megmértetését, a diplomát adó idegen nyelvű szakok folyamatos vitelét, s a már létező gazdag nemzetközi kapcsolatok fenntartását és igényes működtetését. Belső egyetemi véleményben fogalmazódik meg az aggály, hogy az egyetem képes lesz-e a nemzetközi piacon történő folyamatos és eredményes jelenlétre. Az egyetemi önértékelésben – érdekes módon – úgy fogalmazódik meg a nemzetköziesítés célja, hogy szinte szó sem esik az egyetem egyes szakjait érintő hazai oktatáspiaci verseny-fenyegetésről. Elgondolkodtató tény, hogy a Gazdálkodástudományi Kar szinte minden szakja, valamint a Közigazgatástudományi Kar kurzusai igen komoly súlyú versenyerőkkel kénytelenek szembesülni más hazai gazdálkodástudományi és jogtudományi képzést folytató intézmények képében. A Budapesti Corvinus Egyetem – miközben a hazai elit-egyetemek között kivívott pozíciói megerősítésére törekszik – figyelmen kívül marad az a tény, hogy eme rangos egyetemeken gazdálkodástudományi és közgazdaságtudományi szakos képzés indult, ami effektív versenyfenyegetést jelent. Elegendő utalni a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem, a Central European University vagy az Eötvös Loránd Tudományegyetem vonatkozó szakjaira. Maradéktalanul egyet lehet érteni a nemzetközi hallgatók 5%-os arányának 10-15%-osra emelésével, hiszen a jelenlegi arány messze elmarad az egyetem ide vonatkozó oktatási képességeitől. Az egyetem hosszabb távú nemzetköziesítési törekvései könnyen szembekerülhetnek a mai helyzet ama furcsaságával, hogy az egyetem úgy igyekszik közép-európai piacvezető szerepre, hogy közben nem számol a hazai felsőoktatási térben fenyegető pozícióvesztéssel.

A kutató egyetemmé válás céljának realitása körül élénk diskurzus folyt végig a látogatás során. Az egyetemi kutató-fejlesztő tevékenység fontosságához sem rövidebb, sem hosszabb távon nem férhet kétség, így a kutató egyetemmé válás célkitűzése sem kérdőjelezhető meg. Bár a kutató egyetem fogalma és funkciója magán visel bizonyos tisztázatlanságot a hazai felsőoktatásban, távlati célként tételezése feltétlenül jogosult. Attól természetesen óvakodni kellene, hogy a kutató egyetemi címmel járó privilegizáltságot az előtt követelnék, mielőtt ez a pozíció a verseny által legitimált kiváltsásként bekövetkezne. Az egyetem viszonylatában a kutató egyetem mint minőségi pozíció akkor alakulhat ki, ha a jelentős kutatási eredményeket

elérő – egyetemen belüli – tudományos műhelyek és iskolák képesek lesznek az érdemi megmérettetésre nemzetközi viszonylatban.

Az egyetemi stratégia fontos eleme a mesterképzésbeli piacvezető szerep elérése. Bár az önértékelési dokumentumban megfogalmazott 50%-os mesterképzés arány a látogatás során történt tájékoztató beszélgetéseken árnyaltabb céllá szelődött, becsvágyó célja mindazonáltal keveset veszített erejéből. Az egyetem mesterképzésbeli ambíciói csak akkor realizálódhatnak, ha ez a versenytársak felé erőteljes kiszorító hatással párosul, aminek lehetősége és célszerűsége egyaránt kétséges. Ha erről a kiszorító szándékról utóbb kiderül, hogy helytelen pozícionáláson alapult, akkor a stratégia e komponensének realizálódása veszélybe kerülhet. Több jelből arra következtethetünk, hogy a saját alapképzésről legjobb esetben egyharmados mesterképzési arány biztosítható, s így a különbséget más intézményektől kellene elszívni. Az egyetem által megfogalmazott mesterképzési stratégia két fontos körülménnyel nem számol. Az egyik az, hogy a külföldi hallgatók tömeges idevonzására – az eddigi tapasztalatok alapján – nincs túl nagy esély, a másik pedig az, hogy hazai hallgatók a hazai – költségterítéses – mesterképzés helyett akár tömegesen is választhatják a külföldi egyetemeken történő tanulást. Ez annak tudatában reális veszély, hogy az egyetem hallgatóinak többsége jobb anyagi háttérrel rendelkező családokból jön. A közeljövő egyik fontos egyetemi feladata lesz, a hazai és külföldi oktatási piaci versenyviszonyok gondos, mélyreható és elfogulatlan elemzése, a minél hatékonyabb stratégiai pozícionálás érdekében.

Az egyetemi stratégia jövőkép-realitása – a fentebb kifejtetteken túlmenően – kritikai elemzést igényel a feltételek oldaláról is. A Bizottságban egyöntetű véleményként fogalmazódott meg az a kérdés, hogy az egyetem emberi erőforrásai és vonatkozó kompetenciái oldaláról vajon maradéktalanul megalapozott-e a stratégiai jövőkép. A konzisztencia-hiány gyanúját s a megalapozottság iránti kétségeket erősíti az a tény, hogy az egyetemi oktatói kar számos tagjának tevékenysége megoszlik az egyetem, valamint a külső intézmények és vállalkozások között. Az egyetemi humán erőforrások részleges belső hasznosulása olyan átváltási kényszereket hív életre, amelyek miatt a stratégiai elgondolások teljességgel nem realizálódhatnak. A stratégiai célkitűzések elérése – paradox módon – fordított kapcsolatban van az egyetem gazdasági stabilitásával és vitalitásával. Az egyetemi gazdasági helyzet tanulmányozása során kiderült, hogy az egyetem bevételi forrásainak mintegy fele piaci jövedelem, aminek realizálása meglehetősen nagy karok közötti szóródást mutat. Ilyen gazdasági helyzetben a piaci teljesítőképesség elismerése ellenére is előfordulhat, hogy ennek az aránynak a tartós megőrzése minőségi eróziót indít el az egyetemi szervezetben: bekövetkezhet az oktatásbeli szakmai követelmények lazítása; a kvalifikált és jó képességű oktatók sűrűsödése a jövedelmező feladatok körül, ami az oktatási és tudományos feladatok teljesítésének rovására mehet; járhat a fiatal tehetségek felvételének elhalasztásával, kontraszelekcióval és indokolatlan mértékű fluktuációval. Az említetteken túl, a magas piaci bevételi arány forrása lehet egy további ellentmondásnak is, amikor a piaci forrasszerzés növekvő súlya összeütközésbe kerül a források intézményen belüli hagyományos elveken történő szétosztásával (kötött bértábla alkalmazása, meghatározatlan idejű kinevezés, normatív forrásjuttatás etc.). Az utóbb említett gondok, ellentmondások és potenciális feszültségek becslésére az intézménynek a stratégiai jövőkép folyamatos karbantartása során módot kell találni. Ez annál is inkább elkerülhetetlennek látszik, mert a jövedelemszerzésbeli képességek eltérése könnyen okozhat karok közötti konfliktusokat.

A Bizottságnak az a véleménye, hogy az alapvetően helyes egyetemi stratégiai jövőképet folyamatosan korrigálni szükséges, hozzáigazítva azt a változó körülményekhez és feltételekhez. E kiigazítás két ponton különösen fontos lenne, egyrészt a versenyhelyzet felmérése, másrészt a belső feltételek megléte/hiánya oldaláról. Az akkreditációs látogatás során az a benyomás

alakult ki, hogy az egyetemi vezetés a stratégiai elgondolások megformálásakor kevésbé volt tekintettel a hazai és külföldi oktatáspiaci versenyhelyzet realitására. A külső környezet versenyhelyzete és az egyetemi stratégiai célok között szükséges először összhangot teremteni, majd a stratégiai célok és a legtágabb értelemben vett belső erőforrások és feltételek összehangolása szükséges. Az egyetem hosszabb távon nem teheti meg, hogy nincs tekintettel a versenykörnyezet által indukált fenyegetésekre. Míg egyik oldalról kétségtelenül megvannak a mégoly becsvágyó stratégiai tervek elérésének belső humán-erőforrás- és anyagi feltételei, ugyanakkor arról sem szabad megfeledkezni, hogy ezek az erőforrások és feltételek sok tekintetben „más célokra” foglaltak, tehát csak potenciálisan állnak rendelkezésre. Ha az egyetem magasan kvalifikált oktatóinak jelentős hányada saját képességeit és az egyetem presztízsét „magánúton” hasznosítja, akkor a vonatkozó források és erőfeszítések nem vesznek részt az egyetem presztízsének növelésében. A stratégiai elgondolások megvalósulásának realitását növelné, ha az egyetemi előléptetési gyakorlatban megkövetelnék az akadémiai doktori fokozat elérését professzori kinevezések előfeltételeként, s szélesebb körben élnének a habilitációs követelmények teljesítésével.

Az egyetem stratégiai elgondolásainak gyakorlati megvalósulásához, a célok többsége esetében, minimálisan egy évtizedre lehet szükség, ami egyáltalán nem sugall reménytelenséget. Az oktatói-kutatói korfa egyenetlenségei és a magasabb átlagos életkor miatti aszimmetriája arra utal, hogy a stratégiai célok realizálása oktatói nemzedékváltás közepette fog végbemenni, ami inkább nehezíti a célok elérését, minthogy könnyítené.

4. Oktatás, kutatás, szaktanácsadás

Az egyetemi működés e három alapterületével kapcsolatos információk az egyetemi és kari önértékelési dokumentumokból, valamint az elégedettség-vizsgálatok eredményeiből nyerhetők. Az elégedettségi vizsgálatok reprezentativitásával és hitelességével kapcsolatban alapvető szakmai kifogások merülhetnek fel, mindazonáltal ezeknél érvényesebb felmérési módok nem állnak rendelkezésre, így a végzett vizsgálatok következtetéseire kell támaszkodnunk.

Ami az oktatást illeti, ebben a tekintetben a hallgatói megkérdezés lehet a fő információszerzési forrás. Lényegesnek nem mondható kari differenciák mellett, a végzett hallgatók jó véleménnyel vannak az egyetemen folyó oktatásról, azt lényegében korszerűnek és hasznosnak ítélik. A hallgatói és munkaadói válaszok egybeesengenek abban a tekintetben, hogy a gyakorlati ismeretek általában nem kellő súllyal reprezentáltak az oktatási programokban. E hiány említése kevésbé érinti a Budai Agrártudományi Centrum karainak oktatási programjait. Az egyetem karain – lényeges kivételek nélkül – az elmúlt másfél évtizedben mélyreható tananyag-korszerűsítés ment végbe, megtörtént a fejlett világ oktatásához a felzárkózás. Kivételek nélkül minden karon komoly erőfeszítések történtek az oktatás módszertani fejlesztésére, ami azonban a tömegoktatás kiszélesedésével csak részleges sikerrel járhatott. A karok mindegyikén, az elmúlt másfél-két évtizedben a korábbi létszám többszörösére nőtt a hallgatói beiskolázás, ami hátrányosan hatott az oktatás színvonalára. Mindenképpen komoly eredménynek kell tekinteni, hogy a karok zömében a hallgatók úgy ítélik meg, hogy az elméleti képzés magas színvonalú. Bár fontos lenne tudnunk, eredményes tájékozódásra mégsem nyílt módunk annak megismerésére, hogy az oktatási minőség hasznosulására mennyire széles körben nyílik lehetőség, s mekkora valójában az oktatásra fordított energia, s hogy a legkvalifikáltabb tanárok és vezető oktatók milyen odaadással vesznek részt az oktatómunkában és tehetségek gondozásában.

Az egyetem mindegyik karán folyik kutatómunka, ami szerves része az intézményben folyó munkának. A kutatás részben alapkutató jellegű, részben az oktatást segíti, részben külső

megbízás alapján történik. A kutatási eredmények jelentős része publikálásra kerül; ezek az eredmények nagyobb részben a hazai tudományosság mércéi szerint jelentősek, kisebb részben nemzetközi ismertséget és hatást alapoznak meg. A publikációs teljesítmény minősége jelentős karonkénti differenciákat takar, mennyisége pedig megfelel a tömegoktatás igényei által teremtett lehetőségeknek. Az egyetemi vezetés véleménye szerint, a kari kutatási témák szétaprózottsága mellett szinte lehetetlen a kutatási erők koncentrációja. A kutatási témagazdagság és az ezt kísérő szétforgácsoltág kivétel nélkül vonatkozik minden karra. Az egyetem kutatás-fejlesztési stratégiájának kulcsszerepe lesz az egyetem stabil jövőjének megalapozásában. A Bizottság tagjai osztják azt a nézetet, hogy a kutató egyetem státusz vagy rang nem definíció kérdése, hanem ilyen irányú tevékenységek elengedhetetlen fontosságú folytatásáé. Az egyetemek a szó szoros értelmében nem kapnak effektív kutatási pénzt az államtól, mindazonáltal pályázati aktivitásukkal, vállalati megbízások szerzésével harcolniuk kell ilyen forrásokért.

Bár a szaktanácsadás szorosan nem sorolható minden karon az egyetemi alapfunkciók közé, minthogy e tevékenység jelentős részt leköti az egyetemi oktatók és kutatók humán kapacitásából, ezért feltétlenül foglalkoznunk kell szerepével. A karok többségében az egyetemi oktatók-kutatók által végzett szaktanácsadás igen fontos funkció az egyetemi forrásszerzés szempontjából. E forrás egyetemi költségvetésbeli súlyáról – célirányos kimutatások hiányában nem alkothattunk pontos képet. Nyitva maradt tehát az a fontos kérdés, hogy az oktatók-kutatók összes egyéni tanácsadó tevékenységének mekkora hányada kanalizálódik az egyetemi bevételekbe. Ehhez szorosan kötődik a megbízható kép hiánya arról, hogy az egyetemi oktatók munkaidejének vagy humán teljesítőképességének mekkora hányada hasznosul az egyetemen kívül. Ezekkel kapcsolatos ismereteink hiánya azért is elgondolkodtató, mert az egyetemi vezetés így aligha szerez érvényt az általa deklarált elvnek, hogy ti. „kívánatos, hogy az egyetemi alkalmazottak az egyetemre koncentrálják tevékenységüket”. A piaci jövedelmek nagy aránya az egyetem összes bevételeiben arra az ellentmondásra is ráirányítja a figyelmet, hogy a piac jelentős szerepe ellenére, a források egyetemen belüli elosztása/újraelosztása mindmáig a hagyományos módszert követi, ami kevésbé érzékeny a valós teljesítménykülönbségekre.

Az oktatás, kutatás és szaktanácsadás karonkénti és fontosság szerinti súlyozása eltéréseket mutat, kevés kar esetében beszélhetünk egyenszilárdságról. Az oktatási feladatokkal túlterhelt oktató általában kevésbé lesz aktív a kutatásban, a fiatal és kevésbé kvalifikált oktatók szinte egyáltalán nem vesznek részt a szaktanácsadásban. Találkoztunk olyan tapasztalattal is, ami arra utalt, hogy kvalifikált vezető oktatók mentesítése az oktatási feladatok alól sok esetben nem jár együtt a kutatási tevékenységben történő aktivizálódással.

5. Egyetemi erőforrások kihasználtsága és fejlesztése

A Bizottság fontosnak tartotta felmérni az egyetem emberi-, dologi-, infrastrukturális erőforrásokkal ellátottságát, és ezen erőforrások kihasználtságát. Az egyetem legfontosabb erőforrása az oktatók-kutatók több száz fős közössége. Az oktatói kar magasan kvalifikált, rangos oktatók, a beérő középgeneráció és a tehetséges fiatal oktatók együttese. Már középtávon gondok forrása lehet az, hogy a rangos vezető oktatók átlagos életkora magas, a középgeneráció pedig – az elmúlt másfél-két évtized alkalmaztatási gondjai miatt -hiányos. Ez azt is jelenti, hogy az egyetemi vezetésnek közép- és hosszabb távon számolni kell az ebből fakadó problémákkal. Az egyetem emberi erőforrásai – mennyiségi és minőségi értelemben – csak akkor lehetnek elegendőek a nagyívű stratégiai tervek realizálásához, ha az oktatói-kutatói közösség minden tagja tevékenységét az egyetemi működésre koncentrálja. A nemzetköziesítés, a kutató egyetemmé válás, és az ambiciózus mesterképzési programok emberierőforrás-szükséglete nem fedezhető úgy, ha az oktatói közösség tagjai tudásuk, munkaidejük és

energiájuk javát az egyetemen kívül hasznosítják. Az egyetemi vezetés érdeke olyan emberi erőforrás-fejlesztési terv kialakítása, amely garanciát jelent a stratégiai elgondolások maradéktalan valóra váltására. Széles körben gondoskodni kell arról, hogy a legtehetségesebb doktorandusz hallgatók egyetemi alkalmaztatása folyamatosan megtörténjen.

Az oktató-kutató munka teljesítményértékelési rendszerének bevezetése új helyzetet teremtett az egyetemen a korábbiakhoz képest. Az alkalmazott mérési módszerek hatékonyságát sokan vitatják, ám az tagadhatatlan, hogy a felsőoktatásban végzett munka minőségében ez komoly előrelépésnek tekinthető. Az oktató, kutató és egyetemi-kari menedzselési feladatok végzéséhez kapcsolt kritériumoknak néhány év tapasztalatai alapján is van ösztönző ereje. A teljesítményértékelés eredményeinek beépítése a vezetői döntésekbe ugyanakkor sajátos tapasztalatok szerzését is lehetővé teszi. Szinte minden kari önértékelésben visszatér az oktatók és nem oktató alkalmazottak ama benyomása, hogy a teljesítményértékelés és a javadalmazás között nagyon laza kapcsolat van. Az egyetemi vezetésnek vizsgálnia kell annak az okát, hogy sokak érzése szerint a teljesítményértékelési rendszer alig tükrözi a valós teljesítményeket. A teljesítményértékelés eredményeit célszerű volna érvényesíteni az oktatók előléptetése során is.

Az emberi erőforrásokhoz kapcsolható az a különös jelenség, amit az egyetemhez tartozás érzéseként azonosíthatunk. Az oktatók közösségében rendkívül erős az egyetem presztízse miatti ragaszkodás az intézményhez. Ezt a megfoghatatlan, mégis nagyon erős köteléket az egyetemre jelentkező fiatalok az egyetem „különösen jó híreként” tekintik és értékelik. Ezt a kívülálló az egyetem sok évtized tudás- és morális tőkéje felhalmozódásaként tekinti, amit kincsként őrizni kell.

A dologi és infrastrukturális feltételekkel való ellátottság jelentős campusok közötti differenciát mutat. Ebben a tekintetben a pesti campus karai jobb helyzetben vannak, ám az integráció jó szellemű végrehajtása folytán már kész elgondolások vannak a budai campusok dologi-infrastrukturális feltételeinek lényeges javítására. A pesti campuson nemrégiben átadott, korszerű és nagy befogadóképességű épület ideális körülményeket biztosít az oktató- és kutatómunkához. Különösen nagy jelentőségű a könyvtár elhelyezés-problémájának megoldása. A budai campusok ingatlan- és eszköz-infrastruktúrájának fejlesztésére eltökélt egyetemi vezetés e programhoz a vonatkozó intézmények felesleges ingatlanainak értékesítéséből képes forrásokat biztosítani. A budai karok működési körülményeinek jelentős feljavítása immár nem tűr halasztást, s szerencsés körülmény, hogy ennek realizálását érintően konszenzus van az egyetemi vezetés és a karok között. Az egyetem karai a korábbiakban kutatási-pályázati forrásokból végrehajtották az eszközpark szükséges korszerűsítését és fejlesztését, s e területen értelemszerűen kevesebb a gond. Az egyetemi és kari erőfeszítéseket a közeljövőben és középtávon az ingatlan infrastruktúra-fejlesztésre kell koncentrálni.

Az egyetemi gazdálkodás stabilnak és kiegyensúlyozottnak tekinthető. Az egyetemi integrációval párhuzamosan végrehajtott gazdálkodási decentralizáció jelentősen növelte a karok gazdálkodási önállóságát. Az egyetemi bevételek 80%-a a karokhoz és egyéb szervezeti egységekhez kerül. A karok bevétel- és forrásszerző képességében természetes különbségek vannak, ennek következményeit egyetemi áttételi mechanizmusok kezelhetővé teszik. A budai campusok karai között kevésbé, a pesti campus karai között inkább jelentkeznek elszámolási problémák az átoktatás kapcsán, s más transzferákkal összefüggésben. Ezek orvoslása az egyetemi vezetés segítségével történik. Az egyetemi bevételek csekély mértékben sem tartalmaznak fejlesztési forrásokat, így azok megszerzése folyamatos feladat.

6. A minőségbiztosítási rendszer működése

A Budapesti Corvinus Egyetem az utóbbi években sok erőfeszítést tett a minőségbiztosítás eszköz- és intézményrendszerének kiépítésére, e rendszer számos fontos elemét létrehozták, s az egyetem minőségbiztosítási szakemberei folyamatosan rendszerré formálják ezeket az alkotóelemeket. Az egyetem a minőségügyi lépésekkel azt az elvet követte, hogy az intézmény számára feltétlenül szükség van az egyetem sajátos viszonyaira szabott minőségbiztosítási rendszerre, amelybe beépülnek a nemzetközi kódexek legfontosabb ajánlásai is. Az eszköz- és intézményrendszer kiépítése keretében felállították a Minőségbiztosítási Bizottságot, kinevezték az egyetem minőségbiztosítási vezetőjét, létrehozták a két fővel működő Minőségügyi Irodát. Karonként a minőségügyi feladatokat ellátó, önálló minőségbiztosítási felelős tevékenykedik.

A legutóbbi időben önértékelési modell adaptációja segítségével olyan fontos eszköz birtokába jutottak, amely alapul szolgált kari elégedettségi vizsgálat végzéséhez. Az ehhez szorosan kapcsolódó folyamat-szemlélet és a mérési adatok alapján történő minőségszabályozás kialakítására ezt követően kerül majd sor. Ennek során fontos korrekciós kiegészítésre is sor kell hogy kerüljön, amely a szervezeti szintű önfelmérésen túl biztosítani fogja a képzési folyamat szakonkénti minőségszabályozását is. Bár az egyetemi önértékelésben nem szerepelt, az akkreditációs látogatás során kiderült, hogy az egyetem két szervezeti egységénél ISO 9001:2000 szabvány szerint működő, tanúsított minőségbiztosítási rendszer működik. A továbbiakban megvalósítandó feladatnak kell tekinteni, hogy a nevezett szabványban foglalt folyamat- és rendszerszemlélet épüljön be az egyetem minőségbiztosítási szemléletébe.

Az akkreditációs látogatás során megállapítható volt, hogy az egyes karokon a rendszerelemekből folyamatosan kialakul a komplett minőségbiztosítási rendszer. Az is megfigyelhető volt, hogy a Minőségbiztosítási Iroda és a karok minőségügyi illetékesei között jó az együttműködés. Az egyetem minőségbiztosítási szabályzatában már visszatükröződnek a nemzetközi kódexek ajánlásai, amelyek azonban még a karok minőségügyi dokumentumaiban nem jelennek meg.

A Bizottság az egyetemi vezetés véleményével összhangban néhány ajánlást fogalmaz meg. Ennek alapján célszerűnek látszik a minőségbiztosítási vezető és a Minőségügyi Iroda tevékenységének irányítását közvetlenül a rektor hatáskörébe helyezni, s a rektor az egyetem Intézményfejlesztési Tervével összhangban, tekintettel a vonatkozó nemzetközi standardokra, minőségbiztosítási nyilatkozatot tegyen. Aktuális feladatként szükség volna a folyamatszemplélet széleskörű tudatosítására. Az egyetem méretéből és a karok különbözőségéből következően meg kell vizsgálni a minőségbiztosítási rendszer centralizációjának/decentralizációjának arányait, s arra vonatkozó döntést kell hozni. Valószínűsíthető, hogy a szabályzatok, eljárási utasítások feladatait centralizáltan célszerű végezni, ugyanakkor az egyetem minőségpolitikájával összhangban a karoknak (szakoknak) meg kell adni a lehetőséget önálló minőségpolitika meghirdetésére és a minőségszabályozás kari sajátosságainak figyelembe vételére. A kari minőségcélok alapján az egyes szakok képzési tevékenységének minőségszabályozása eltérő lehet. Az egyetem Minőségbiztosítási Kézikönyve a minőségbiztosítási rendszer egészének működési modelljévé válhat, amit célszerűnek látszik adaptálni a karokra és a szakok képzési folyamatára. Továbbá célszerű volna éves minőségügyi tervet készíteni az egyetemen, hozzárendelve a feladatokhoz a szükséges erőforrásokat is. Tekintettel arra, hogy az egyetem több karán a kutatás súlyának növekedésére lehet számítani a jövőben, célszerűnek látszik kiemelten foglalkozni a kutatási folyamat minőségbiztosítási feladataival is. A minőségbiztosítással foglalkozó tantárgyak tematikájának fejlesztése ugyancsak javítaná az egyetem minőségszemléletét. Több jelből arra lehet következtetni, hogy az egyetemi

minőségkultúra javulását szolgálná, ha az egyetem folyamatosan nagy hangsúlyt helyezne az életen át tartó tanulás feladatára.

Az akkreditációs látogatás arról győzte meg a Bizottságot, hogy az egyetem vezetői, oktatói és kutatói számára a minőségbiztosítás nem csupán hatékony módszer, hanem az egyetemi működési folyamatokat mélyrehatóan befolyásoló rendszer és gondolkodásmód. A minőségbiztosítás hatékony működésének jele és garanciája, ha minőségi oktatók-kutatók tartósan kiemelkedő minőségű munkát végeznek, ahogy ez az egyetem minőségügyi deklarációjában is szerepel „kiváló minőség elérésére törekedni mind az oktatásban, mind a kutatásban”.

7. Funkcionális területek vizsgálata

Ebben a fejezetben számot adunk a doktori iskolákról, a szakkollégiumokról és a hallgatói öntevékenység fórumairól nyert tapasztalatokról. Értékeljük a hallgatói véleményformálás szerepét az egyetem életében, valamint a tehetséggondozás eredményeit.

Az egyetemen jelenleg közgazdaságtudományi, gazdálkodástudományi, nemzetközi kapcsolatok, szociológiai, politikatudományi, kertészettudományi, élelmiszertudományi és tájépítészeti doktori iskola működik. A Közigazgatástudományi Karon nem alapítottak még doktori iskolát. A legújabb törvényi megfelelési eljárás során az iskolák egy része „megfelel” minősítést, egy másik része „feltételesen megfelel” minősítést kapott, egy rövid ideje működő és egy újonnan indítandó doktori iskola „nem felel meg” megnevezéssel elutasító határozatot kapott.

Az egyetem mindegyik doktori iskolájában színvonalas iskolarendszerű képzés, elmélyült hallgatói kutatómunka folyik, s a fokozatot szerzett jelöltek közül kerül ki az oktatói utánpótlás jelentős része, bár a karok egyike sincs abban a helyzetben, hogy összes kiemelkedően tehetséges, friss doktorát oktatóként, kutatóként alkalmazhassa. A működő doktori iskolák közös problémája, hogy a doktorandusz hallgatók nehezen, vagy egyáltalán nem jutnak külföldi publikációs lehetőséghez. Az egyetem doktorandusz hallgatóinak zöme szinte napi gyakorisággal részt vesz az intézetek, tanszékek, laboratóriumok, kutatóközpontok munkájában oktató, kutató vagy szervezési tevékenységet végezve. Ugyancsak közös gondként szükséges említeni a doktori iskolák törzstag-utánpótlásának kérdését. Az egyetem doktori iskoláinak többségében az egyetemi tanári címmel, magasabb tudományos címekkel rendelkező vezető oktatók átlagos életkora magas. Ahhoz, hogy mindegyik doktori iskola hosszabb távon is megfelelhessen a magas minősítési követelményeknek, már a közeljövőben gondolkodni kell a 3-5 év múlva esedékes törzstag-feltételek biztosításáról. A doktori iskolák presztízse és tartalmi hitelessége megköveteli, hogy rangos vezető oktatói a törzstagság vállalásán túl vegyenek részt az iskolarendszerű képzésben és a hallgatókkal való foglalkozásban.

A Bizottság nyomatékosan felhívja a figyelmet arra, hogy a Közigazgatástudományi Karon hatékony lépéseket szükséges tenni doktori iskola alapítására és működtetésére, hiszen ez az egyetemi karrá válást követően mindeztideig nem történt meg.

A hazai felsőoktatásban egyedülálló az egyetem gazdagsága szakkollégiumokban, s ezt igen fontos értéknek kell tartanunk, mivel ezek a tehetséggondozás igen hatékony formáiként működnek. A szakkollégiumoknak régóta igen nagy szerepe van az oktatói utánpótlás kinevelésében. E közösségek kiemelkedően tehetséges tagjai közül többen külföldön tanulnak tovább, vagy nagy presztízsű gyakorlati munkahelyre mennek dolgozni.

Az akkreditációs látogatás során különös jelentőséget tulajdonítottunk a hallgatók helyzete, véleménye megismerésének. Nyilvánvaló, ám sajnálatos véletlen, hogy a hallgatókkal történt bizottsági találkozókra többnyire a Hallgatói Önkormányzat vezetői voltak jelen, s ez alól az jelentett kivételt, amikor a Látogató Bizottság egyetemi hallgató tagja a „hallgatói terepen” tájékozódott. Itt közreadott értékelésünk ennek megfelelően a legsokoldalúbb véleményezés eredményeit tükrözi.

A hallgatók az egyetemi légkört általában jónak ítélik meg, azonban érezhető a különbség a pesti campus és a budai campusok hallgatóinak véleménye között, ami a karok méretének eltéréseiből adódhat. Az utóbbiaknál közvetlenebb a hangulat, családiasabb a légkör. A tanulmányi osztályok túlzott leterheltsége miatt szinte minden karon feszült a hangulat a tanulmányi osztályok és a hallgatók között. Az egyetemre kerülő hallgatók számára a legfőbb vonzerő az egyetem hírneve, a végzés után megszerezhető jó elhelyezkedési lehetőség, s az egyetemi évek alatt kialakítható kapcsolatok esélye. A hallgatók nagyra értékelik az egyetem jól kiépített és hatékonyan működő tájékoztatási rendszerét. A nyelvtanulási lehetőségeket szintén értékes feltételnek tekintik a pályára készüléskor. Nemcsak az egyetem különböző rangú vezetői, de a hallgatók is fontosnak tartják a Tudományos Diákkörök működését. A tehetséggondozás másik színtere a demonstrátori rendszer, amelynek keretében hallgatók nagy számban bekapcsolódhatnak a tanszékek-intézetek munkájába.

Az egyetemen számos diákszervezet működik, különösen nagy ezek száma a pesti campuson. Ezek a hallgatói öntevékenység tanulásának és gyakorlásának fontos fórumai. A hallgatói önkormányzatok különleges szerepet töltenek be az egyetem életében. Ez az egyetlen diákszervezet, amelyet a felsőoktatási törvény nevesít, jogokat és feladatokat ad számára. Az önkormányzatok legfontosabb feladata a hallgatói érdekképviselés az egyetem vezető testületeiben; képviselői közül kerülnek ki az Egyetemi Szenátus hallgatói frakciójának tagjai, emellett minden egyetemi bizottságba delegálnak tagot. A különböző hallgatói önkormányzati szervezetek a jelentős hallgatói részvételi aránynak tulajdoníthatóan, kulcsfontosságú egyetemkari választás alkalmával a mérleg nyelvét jelentik, döntésük az egész egyetemre hatással van, emiatt felelőségük rendkívül nagy. Az egyetemi Hallgatói Önkormányzat célja az összes hallgató számára programok szervezése, mivel vezetői fontosnak tartják, hogy a hallgatóknak, kari azonosságtudatuk mellett „Corvinus” identitásuk is legyen. A hallgatók a kollégiumi helyzettel, a könyvtárak által nyújtott szolgáltatásokkal, az egyetem számítógépes felszereltségével, az étkezési lehetőségekkel elégedettek. A diákjóléti-, információs-, karrierirodai szolgáltatásokkal kifejezetten elégedettek.

8. Karspecifikus megjegyzések

Az eddigiekben leírtak az egyetem és a karok általános tapasztalatait összegezték és értékelték, ugyanakkor szükségesnek látszik az akkreditációs látogatás karspecifikus tanulságainak bemutatása is.

8.1. Élelmiszertudományi Kar

Akkreditációs határozat: AZ ÉLELMISZERTUDOMÁNYI KAR AKKREDITÁLHATÓ	A
---	----------

A kar akkreditációs minősítése: **Akkreditálható 2016. december 31-ig.**

Az akkreditációs minősítés indoklása:

*A felsőoktatásról szóló 2005. évi CXXXIX. tv. vonatkozó §-i , illetve a MAB akkreditációs követelményei alapján a **BUDAPESTI CORVINUS EGYETEM ÉLELMISZERTUDOMÁNYI KARA EGYETEMI KARKÉNT AKKREDITÁLHATÓ, mert***

- *A Kar alapképzésben, mesterképzésben, továbbá doktori képzésben is szervez oktatást;*
- *A Kar rendelkezik az oktatott szakokhoz, azok számához, a tudományos sajátosságokhoz igazodó oktatói-, kutatói állománnyal, valamint az annak megfelelő infrastruktúrával.*
- *A Kar magába integrálja a különböző képzési szinteken folyó szakokat és az Egyetem más képzéseinek alapozó, szakmai törzsismeretköreinek a Kar jellegéhez illeszkedő szervezeti egységeit. Ez alapján az Egyetemen biztosított a képzések közös vagy hasonló szakterületei oktatásának szervezése.*
- *A MAB vizsgálatot megelőző tanévben (2006/2007) a különböző szintű képzésben összesen felvett hallgatók létszáma 1269 fő.*
- *A kar állományába kerülő, teljes munkaidőben foglalkoztatott oktatók létszáma 78 fő.*

Az élelmiszertudományi szakterület jellegéből következően, a karon színvonalas interdiszciplináris oktatás és kutatás folyik; a hazai és nemzetközi kutatási kooperációnak nagy jelentősége van a kar működésében. A szakterületen országosan beiskolázott hallgatók kétharmada e karon folytatja tanulmányait. A kar a működés több területén létszám gondokkal küzd, s a vezető-oktatói utánpótlás is problémák forrása lesz már a közeli jövőben. A fiatal oktatók rekrutációjában nagy szerepe van a karon működő doktori iskolának. A kar felhasználható pénzügyi forrásainak előteremtésében kiemelkedően nagy szerepük van a saját bevételeknek. A kar a budai campus másik két karával és a Gazdálkodástudományi Karral együttműködve hatékony résztvevője lehet regionális tudásközpont működtetésének, amely fontos feltétel a kutató egyetemmé válás folyamatában. A budai campuson tervezett átfogó ingatlan-és gépészeti rekonstrukció elengedhetetlenül fontos lenne a működési körülmények jelentős feljavításában.

8.2 Gazdálkodástudományi Kar

Akkreditációs határozat: A GAZDÁLKODÁSTUDOMÁNYI KAR AKKREDITÁLHATÓ	A
---	----------

A kar akkreditációs minősítése: **Akkreditálható 2016. december 31-ig.**

Az akkreditációs minősítés indoklása:

*A felsőoktatásról szóló 2005. évi CXXXIX. tv. vonatkozó §-i , illetve a MAB akkreditációs követelményei alapján a **BUDAPESTI CORVINUS EGYETEM GAZDÁLKODÁSTUDOMÁNYI KARA EGYETEMI KARKÉNT AKKREDITÁLHATÓ, mert***

- *A Kar alapképzésben, mesterképzésben, továbbá doktori képzésben is szervez oktatást;*
- *A Kar rendelkezik az oktatott szakokhoz, azok számához, a tudományos sajátosságokhoz igazodó oktatói-, kutatói állománnyal, valamint az annak megfelelő infrastruktúrával.*
- *A Kar magába integrálja a különböző képzési szinteken folyó szakokat és az Egyetem más képzéseinek alapozó, szakmai törzsismeretköreinek a Kar jellegéhez illeszkedő szervezeti egységeit. Ez alapján az Egyetemen biztosított a képzések közös vagy hasonló szakterületei oktatásának szervezése.*
- *A MAB vizsgálatot megelőző tanévben (2006/2007) a különböző szintű képzésben összesen felvett hallgatók létszáma 5450 fő.*
- *A kar állományába kerülő, teljes munkaidőben foglalkoztatott oktatók létszáma 175 fő.*

A legtöbb hallgatót oktató karként, az egyetem egyik erősségeként tekinthető ez a fakultás, amelyen kiválóan működő doktori iskola is funkcionál. A kar emberi erőforrásai, oktatói és dolgozói ellátottsága mennyiségileg és minőségileg is megfelelő. Kari közlés szerint, a teljesítményértékelés következményeinek végigvitele a karon rendezetlen. A karon az egyetemi oktatók által végzett szaktanácsadás kiemelkedően fontos az egyetemi forrásszerzés szempontjából. A kar pénzügyi helyzete stabil, gazdálkodási viszonyai rendezettek. A kar hallgatói általában elégedettségüket fejezik ki a karon folyó oktató és kutatómunkával kapcsolatban. A kar a felsőoktatásbeli tömegképzés egyértelmű nyertese, a nagy hallgatói érdeklődés a kar szakjai iránt tartósan töretlen. A karon az oktatói utánpótlás sem okoz gondot. A kar bevételszerző képessége egyetemi viszonylatban is kiemelkedően jó, emiatt érzékelhetők bizonyos karközi súrlódások. Ez a kar kapcsolódhat a legtöbb ponton a budai Agrártudományi Centrum karaival közös képzés, s még inkább kutatási kooperáció céljával. A mesterképzési szakok széles portfoliójának hosszabb távú működtetésével a kar tartós stabilitása biztosítottnak látszik.

8.3. Kertészettudományi Kar

Akkreditációs határozat: A KERTÉSZETTUDOMÁNYI KAR AKKREDITÁLHATÓ	A
---	----------

A kar akkreditációs minősítése: **Akkreditálható 2016. december 31-ig.**

Az akkreditációs minősítés indoklása:

*A felsőoktatásról szóló 2005. évi CXXXIX. tv. vonatkozó §-i , illetve a MAB akkreditációs követelményei alapján a **BUDAPESTI CORVINUS EGYETEM KERTÉSZETTUDOMÁNYI KARA EGYETEMI KARKÉNT AKKREDITÁLHATÓ, mert***

- *A Kar alapképzésben, mesterképzésben, továbbá doktori képzésben is szervez oktatást;*
- *A Kar rendelkezik az oktatott szakokhoz, azok számához, a tudományági sajátosságokhoz igazodó oktatói-, kutatói állománnyal, valamint az annak megfelelő infrastruktúrával.*
- *A Kar magába integrálja a különböző képzési szinteken folyó szakokat és az Egyetem más képzéseinek alapozó, szakmai törzsismeretköreinek a Kar jellegéhez illeszkedő szervezeti egységeit. Ez alapján az Egyetemen biztosított a képzések közös vagy hasonló szakterületei oktatásának szervezése.*
- *A MAB vizsgálatot megelőző tanévben (2006/2007) a különböző szintű képzésben összesen felvett hallgatók létszáma 2237 fő.*
- *A kar állományába kerülő, teljes munkaidőben foglalkoztatott oktatók létszáma 90 fő.*

Az egyetem legrégebb képzési hagyományokra visszatekintő kara. A karon folyó igényes és színvonalas elméleti képzést gazdag tartalmú gyakorlati oktatás egészíti ki. Hallgatói létszáma és gazdálkodása alapján ez a kar az egyetem nagyobb szervezeti egységei közé tartozik. A kar oktatóinak-kutatóinak tudományos aktivitása egyetemi viszonylatban is kiemelkedően magas. A kart szétagolt tanszéki struktúra jellemzi. A szakterületen egyedüli hazai karként országos jelentőségű tudományos centrumként működik. A kar önálló, valamint a Tájépítészeti Karral közösen működtetett doktori programjainak hallgatói nagy aktivitással vesznek részt az oktató, kutató és a terepgyakorlati munkában. A kar oktatóinak kétharmada minősített, ám e karon is fokozott figyelmet igényel az utánpótlásról való szervezett gondolkodás, ami maradéktalanul igaz a doktori iskolára is. E kar legnagyobb gondja az épület-infrastruktúra leromlott állapota, amelynek megoldása belátható időn belül megkezdődik. A tervezett rekonstrukció és fejlesztés végigvitele mellőzhetetlenül fontos lenne. A kar eredményes működését kiegyensúlyozott munkahelyi viszonyok és jó légkör támogatja.

8.4. Közgazdaságtudományi Kar

Akkreditációs határozat: A KÖZGAZDASÁGTUDOMÁNYI KAR AKKREDITÁLHATÓ	A
---	----------

A kar akkreditációs minősítése: **Akkreditálható 2016. december 31-ig.**

Az akkreditációs minősítés indoklása:

*A felsőoktatásról szóló 2005. évi CXXXIX. tv. vonatkozó §-i , illetve a MAB akkreditációs követelményei alapján a **BUDAPESTI CORVINUS EGYETEM KÖZGAZDASÁGTUDOMÁNYI KARA EGYETEMI KARKÉNT AKKREDITÁLHATÓ, mert***

- *A Kar alapképzésben, mesterképzésben, továbbá doktori képzésben is szervez oktatást;*
- *A Kar rendelkezik az oktatott szakokhoz, azok számához, a tudományági sajátosságokhoz igazodó oktatói-, kutatói állománnyal, valamint az annak megfelelő infrastruktúrával.*
- *A Kar magába integrálja a különböző képzési szinteken folyó szakokat és az Egyetem más képzéseinek alapozó, szakmai törzsismeretköreinek a Kar jellegéhez illeszkedő szervezeti egységeit. Ez alapján az Egyetemen biztosított a képzések közös vagy hasonló szakterületei oktatásának szervezése.*
- *A MAB vizsgálatot megelőző tanévben (2006/2007) a különböző szintű képzésben összesen felvett hallgatók létszáma 2195 fő.*
- *A kar állományába kerülő, teljes munkaidőben foglalkoztatott oktatók létszáma 107 fő.*

A kar a hazai felsőoktatásban az egyetlen alapelméleti fakultás, jelentős hagyományokkal, sok, magasan kvalifikált rangos oktatóval, színvonalas munkát végző elméleti és módszertani irányultságú transzékekkel, két doktori iskolával.

A felsőoktatási Bologna-folyamat eredményeként jelentősen szűkült a közgazdászképzésben az elméleti és módszertani megalapozás iránti igény, amely korábban a kar fő oktatási tevékenységét jelentette. A beadott és elfogadott magas színvonalú mesterképzési szakok valós kitörési lehetőséget nyújthatnak közép- és hosszabb távon. A legkvalifikáltabb és legrangosabb oktatók átlagos életkora magas, a követő generációban azonban erősen hiányos az utánpótlás. A kar bevételszerző potenciálja – adottságánál fogva – korlátozott, pénzügyi helyzete ennek tulajdoníthatóan tartósan instabil, mert az átiktatást kísérő alkuk és erőviszonyok függvénye. Véltetően ezzel áll kapcsolatban a kari vezetéssel szembeni tartós elégedetlenség, ami hovatovább egyszerű konfliktusból permanens vezetési krízisbe torkollhat. A látogatás során nem találkoztunk annak jelével, hogy az egyetemi vezetés eddig hatékony megoldást talált volna a válság megoldására. A jövőt illető legfontosabb ígéret, hogy ez a kar fontos hozzájárulást tehet a kutató egyetemmé válás folyamatához.

8.5. Közigazgatástudományi Kar

Akkreditációs határozat: A KÖZIGAZGATÁSTUDOMÁNYI KAR AKKREDITÁLHATÓ	A
--	----------

A kar akkreditációs minősítése: **Akkreditálható 2016. december 31-ig.**

Az akkreditációs minősítés indoklása:

*A felsőoktatásról szóló 2005. évi CXXXIX. tv. vonatkozó §-i , illetve a MAB intézményi akkreditációs követelményrendszer 2. sz. mellékletében (Kar működésének akkreditációs követelményei – 2007/8/II/3/2. sz. MAB határozat) foglaltak alapján a **BUDAPESTI CORVINUS EGYETEM KÖZIGAZGATÁSTUDOMÁNYI KARA AKKREDITÁLHATÓ.***

A komoly hagyományokkal rendelkező főiskolai kar a 2003. évi integráció során vált egyetemi fakultássá. A doktori iskola létezése a szó szoros értelmében nem törvényi előírás, ám alapvető fontosságú MAB követelmény, aminek a hazai felsőoktatási intézmények többsége eleget tesz. A Bizottság által érzékelt legfőbb probléma az, hogy a hiányosság felszámolására mindeddig nem készült program – határidőkkel, feladatokkal. A kar oktatóinak mintegy harmada minősített, s ez egyetemi viszonylatban igen alacsony. A karon tanuló hallgatók struktúrája igen sajátos, mivel a nappali tagozatos hallgatók aránya kisebb a részidős hallgatókénál. A kar egyre élesebb oktatáspiaci versennyel néz szembe, hiszen az egyetemi jogi fakultások nagy számban indítanak képzési programokat a kar oktatási profiljában. A kar vezetésének minősítése az elégedettségi vizsgálatok alapján igen jó.

A Bizottság az egyetem Közigazgatástudományi Karára vonatkozóan alapvető fontosságú záradékot fogalmaz meg. A Közigazgatástudományi Karon fel kell gyorsítani, és be kell fejezni az egyetemi fakultássá alakítás folyamatát.

8.6. Tájépítészeti Kar

Akkreditációs határozat: A TÁJÉPÍTÉSZEI KAR AKKREDITÁLHATÓ	A
---	----------

A kar akkreditációs minősítése: **Akkreditálható 2012. december 31-ig.**

Az akkreditációs minősítés indoklása:

A felsőoktatásról szóló 2005. évi CXXXIX. tv. vonatkozó §-i, a felsőoktatásról szóló 2005. évi CXXXIX. tv. egyes rendelkezéseinek végrehajtásáról szóló 79/2006.(IV. 5.) Korm. rend. 5. sz. mellékletében a kar létesítésének minimális feltételeire vonatkozó előírások illetve a MAB akkreditációs követelményei alapján a BUDAPESTI CORVINUS EGYETEM TÁJÉPÍTÉSZEI KARA EGYETEMI KARKÉNT AKKREDITÁLHATÓ, mert

- *A Kar alapképzésben, mesterképzésben, továbbá doktori képzésben is szervez oktatást;*
- *A Kar rendelkezik az oktatott szakokhoz, azok számához, a tudományági sajátosságokhoz igazodó oktatói-, kutatói állománnyal, valamint az annak megfelelő infrastruktúrával.*
- *A Kar magába integrálja a különböző képzési szinteken folyó szakokat és az Egyetem más képzéseinek alapozó, szakmai törzsismeretköreinek a Kar jellegéhez illeszkedő szervezeti egységeit. Ez alapján az Egyetemen biztosított a képzések közös vagy hasonló szakterületei oktatásának szervezése.*
- *A MAB vizsgálatot megelőző tanévben (2006/2007) a különböző szintű képzésben összesen felvett hallgatók létszáma 654 fő.*

Tekintettel arra, hogy a kar állományába kerülő, teljes munkaidőben foglalkoztatott oktatók létszáma csak 34 fő, a Bizottság mindaddig csak határozott időre akkreditálja a kart, amíg a szükséges létszámot a karon el nem éri. Legkésőbb 2012. december 31-ig az egyetem mutassa be a kar megfelelő létszámát igazoló dokumentumot.

A kar saját szakterületén egyedüli intézményként folytatja oktató és kutatómunkáját. A kar együttműködése az egyetem többi fakultásával még csak kialakulóban van. A karon működik szakirányú doktori iskola. Emellett a kar keresi az együttműködés lehetőségét más felsőoktatási intézmények DLA képzésével. A kar oktatói létszámához képest igen szétagolt tanszéki struktúrával és kis létszámú tanszékekkel működik. E struktúra racionalizálása elősegítené a humán erőforrás felhasználás hatékonyságának növelését. A szakterületen folyó kutatómunka alkalmazott jellegű, így a kar érdeke a közigazgatással és a vállalatokkal folytatott jó együttműködés. A karon folyó képzés és kutatás gyakorlat-orientált jellege különösen sürgetővé teszi az infrastruktúra tervezett rekonstrukciójának végrehajtását.

8.7. Társadalomtudományi Kar

Akkreditációs határozat: A TÁRSADALOMTUDOMÁNYI KAR AKKREDITÁLHATÓ	A
--	----------

A kar akkreditációs minősítése: **Akkreditálható 2016. december 31-ig.**

Az akkreditációs minősítés indoklása:

*A felsőoktatásról szóló 2005. évi CXXXIX. tv. vonatkozó §-i , illetve a MAB akkreditációs követelményei alapján a **BUDAPESTI CORVINUS EGYETEM TÁRSADALOMTUDOMÁNYI KARA EGYETEMI KARKÉNT AKKREDITÁLHATÓ, mert***

- *A Kar alapképzésben, mesterképzésben, továbbá doktori képzésben is szervez oktatást;*
- *A Kar rendelkezik az oktatott szakokhoz, azok számához, a tudományos sajátosságokhoz igazodó oktatói-, kutatói állománnyal, valamint az annak megfelelő infrastruktúrával.*
- *A Kar magába integrálja a különböző képzési szinteken folyó szakokat és az Egyetem más képzéseinek alapozó, szakmai törzsismeretköreinek a Kar jellegéhez illeszkedő szervezeti egységeit. Ez alapján az Egyetemen biztosított a képzések közös vagy hasonló szakterületei oktatásának szervezése.*
- *A MAB vizsgálatot megelőző tanévben (2006/2007) a különböző szintű képzésben összesen felvett hallgatók létszáma 2692 fő.*
- *A kar állományába kerülő, teljes munkaidőben foglalkoztatott oktatók létszáma 102 fő.*

A kar az egyetem éles oktatási versenynek leginkább kitett fakultása, különösen a korábbi egyes szakok megszűnésével. A kar a felsőoktatási Bologna-folyamat egyik vesztese az egyetemen. Viszonylag fiatal karként, helykeresési problémákkal is meg kell küzdeni e fakultásnak. A kar által működtetett szakok iránt igen nagy hallgatói érdeklődés nyilvánul meg. A szakmai képzést magas nyelvi követelményeknek megfelelő nyelvoktatás egészíti ki. Sokágú képzési kooperáció alakult ki a pesti campus másik két karával. A kar belső szervezeti tagozódása nehezen áttekinthető, a laza kutatóközponti szerkezetet a rugalmas alkalmazkodás igényével magyarázzák. A változatos szakmai igényű szakstruktúra igen sokféle képzettségű és kvalifikált oktatót igényel, amit részben külső oktatókkal fedeznek. Ebből is adódhat, hogy a karon a hallgatói létszámhoz viszonyított magas oktatói létszám ellenére igen nagy számú a külső oktatók részvétele; ez finanszírozási gondokat okoz a kar költségvetésében. A kar a szakok indítása terén újtónak számít, s a nemzetközi kapcsolatok szakon elitképzésre törekszik.